

ร ัก แ ร ก

ค อ ก ใ ม้ ป ้า

ครั้งนี้ ไม่ใช่ครั้งแรก ที่โสมสลิลมานั่งอยู่คนเดียวริมสระหน้าหอประชุม แต่จะเป็นครั้งที่เท่าไรนั้น โสมสลิลไม่เคยสนใจ จะจำคอกนนทรี สีเหลือง สดใสบาน สะพรั่งเต็มต้น ราว จะ แข่งกับ แสงแดด กล้า ของ ดวงอาทิตย์ในยามบ่าย บนพื้นหญ้าสีเขียวที่เธอ นั่ง อยู่ เกือบจน กลาดไป ด้วย กลีบ คอกนนทรีซึ่งปลิวร่วงลงมาตามแรงลม โสมสลิลไม่เคยเบื่อที่จะนั่งอยู่ตรงนั้นนาน ๆ ถ้าจะไม่มีสายตา ของคน หลาย ๆ คนที่ ถีบรถจักรยาน ผ่านไป มา มอง อย่าง สงสัย จนน่ารำคาญ แต่ในยามเจียบบงบเช่นวันนี้ โสมสลิลอดปล่อยให้ ล่องลอยไปกับน้ำในสระที่ พริ้วไหว เป็น ละลอกไป ตาม สายลมอ่อน ๆ ที่พัดมาไม่ขาดระยะไม่ได้

ปีนี้เป็นปีที่ 3 แล้ว เธอเข้ามาเป็น สมาชิกของบางเขนไม่นานเลย ภาพของเต็กปีหนึ่งที่เคยเดินเปะปะไปตามถนน ในวันแรกของวันเปิดภาคเรียน โสมสลิลยังจำภาพเหล่านั้นได้ ดีเหมือนรูปสี ที่ยังคงสดใส

แม้ว่าจะकुเก่าลงไปบ้างตามกาลเวลา โสมสลิลอดคิดไม่ได้เมื่อนึกถึงวันแรก ๆ ที่ก้าวเข้ามาเป็น นิสิต ของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ “แต่อย่างบอกไม่ถูก” โสมสลิลสรุปในใจ

ภาพต่าง ๆ ทะยอยเข้ามาสู่ ความทรงจำ จากวันแรกจนถึงวันรับน้องใหม่ รอยยิ้มครั้งแรกของรุ่นพี่ในวันนั้น โสมสลิลไม่เคยลืม โสมสลิลยังจำความสุขสนุกสนานในวันนั้นได้ดี ตั้งแต่เข้าจกเย็น จนกระทั่งตอนกลางคืน ขณะที่โสมสลิลกับเพื่อนอีก 3 คน กำลังนั่งอยู่บนพื้นหญ้าข้างหอประชุม มีจานข้าววางอยู่ตรงหน้า

“ขอนั่งด้วยคนได้ไหมครับ” ทั้งโสมสลิลและเพื่อน ๆ เกยหน้าขึ้นพร้อม ๆ กัน เห็นเป็น พวกใส่หมวกเขียวทั้งหมด จึงส่งยิ้มให้พร้อมกับขยับที่เป็นการเชื้อเชิญไปในที่ “ขอบคุณครับ” คนหนึ่งพูดพร้อมกับยิ้ม เก้อ ๆ ขณะที่ทั้ง 7-8 คน ก็ทรุกทึงเกือบพร้อม ๆ กัน

“คุณอยู่คณะอะไรครับ” เป็นคำถามแรก
ที่โสมสลิหวังจะได้ยิน และก็เป็นอย่าง
นั้นจริง ๆ

“วิทยาศาสตร์ และอักษรศาสตร์ค่ะ” เพื่อน
คนหนึ่งของโสมสลิทำหน้าที่ตอบแทน

“พวกผมอยู่วนศาสตร์ครับ” คนหนึ่งทำ
ทางกลองกว่าเพื่อนแนะนำตัวเอง

การคุยดำเนินไปอย่างออกรสโดย เฉพาะใน
เรื่องเกี่ยวกับ ประเพณี ต่าง ๆ ก่อน วันรับ
น้องใหม่ วนศาสตร์ 7-8 คนที่มานั่งคง
จะเป็นยอคนักคุยกันมาทีเดียว เพราะต่าง
คน ต่างผลัดกัน เล่าเรื่อง ต่าง ๆ และ เกร็ด
ขำ ๆ เกี่ยวกับตัวเองอย่างสนุกสนาน ทำ
ให้โสมสลิ และ เพื่อน ๆ หัวเราะกัน อยู่
เกือบจะตลอดเวลา

เมื่อการสนทนา ชาติตอนลง ชะรอยใคร คน
หนึ่งคงจะเพ็งนึกขึ้นได้

“พวกผมยังไม่รู้จักชื่อพวกคุณเลยฮะ” แล้ว
ทุกคนก็สนับสนุนเป็นเสียงเดียวกัน

จิราภรณ์ซึ่งนั่งอยู่ ข้าง ๆ โสมสลิ สะกิดให้
โสมสลิเป็นคนพูด เพราะทั้ง 2 คนต่างมี
ความเห็นพ้องต้องกันมานานแล้วว่า ไม่
ชอบ วิธี บอก ชื่อ ตน เอง เรียงไป ที ละ คน
อย่างนี้นิยมกัน

“คนที่นั่งอยู่ริมหน้าต่างอัครา ถัดมาชั้นนี้

แล้วก็จิราภรณ์ค่ะ” โสมสลิแนะนำเบา ๆ
แต่ชัดเจน

“แล้วคนพูดล่ะครับ” โสมสลิหันมาทาง
คนพูดซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ สิ่งทีสะกุดตาที่สุด
ก็คือตาที่ไ้รูปสวयरับกับคิ้วเข้ม ๆ ซึ่งกำลัง
มองตรงมาพอดี โสมสลิส่งยิ้มให้ก่อนที่จะพูด

“โสมสลิ ค่ะ”

“อ้าว ทำไมบอกแต่เจ้าอัญชิษฐ์คนเดียว
ล่ะครับ” คนหนึ่งในจำนวนนั้นต่อว่า

“ฉันก็บอกทุกคน ๆ คนนั้นแหละค่ะ หรือ
คุณยังไม่ได้ยิน” ความเก้อทำให้ โสมสลิ
แก้งทำเสียงรวน ๆ

“ครับ ผมก็ว่า มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ”
นายนั้นแก้งเสียงรวนตอบมาบ้าง เรียก
เสียงหัวเราะจากคนที่เหลือ ยกเว้นโสม-
สลิคนเดียวที่นั่งวางหน้าไม่ถูก

“พวกผมชื่อ” คนหนึ่งพูดพร้อมกับชี้มือ
ไปที่หมวกของตนเอง ซึ่งมีชื่อของตัวเอง
ติดอยู่ข้างหน้า โสมสลิชี้เกยจอ่าน เพราะ
รู้ว่าถึงอ่านไปก็คงจำไม่ได้ พอดีกับรุ่นพี่
เดินมาบอกให้ไปนั่งที่โต๊ะในสนาม เพื่อ
จะได้สังสรรค์กับรุ่นพี่

“งานนี้ เทียวพวกผมเก็บเองครับ เชิญ
พวกคุณตามสบาย” โสมสลิและเพื่อน ๆ
กล่าวคำขอบคุณพร้อมกับยิ้มให้ ก่อนที่จะ

เดินตามรุ่นพี่ไปยังโต๊ะใน สนามซึ่ง มีทั้งรุ่นพี่ และน้องใหม่ นั่งอยู่แล้วมากมาย

โสมสลิและเพื่อน ๆ ได้รู้จักและคุยกับรุ่นพี่หลายคนกว่างานจะเลิก โสมสลิก็คุยและ หัวเราะจน เกือบจะ เจ็บคอเอา ที่เดียว และก็ไม่ได้เจอกับพี่ หนึ่ง 7-8 คนนั้น อีกเลยจนเมื่อปีทำงาน โสมสลิกำลังมองหาเพื่อนซึ่งแยก กันไปในตอน หลัง ๆ โดยไม่รู้ตัว พอได้ยินคนพูดอยู่ข้างหลัง

“ให้ผมไปส่งได้ไหมครับ” โสมสลิหันไปอย่างตกใจ ก็พบกับคนที่เพื่อน ๆ เรียกว่า ‘เจ้าอัญชิษฐ์’ เจ้าของคิวเข้มและตาสวยคู่นั้น

“อ้อ ขอบคุณค่ะ แต่ฉันต้องหาเพื่อนให้พบก่อน”

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะรอ”

โสมสลิ สอด สายสาย ตามอง หาเพื่อน อยู่ นานก็ ไม่พบแม้แต่เงา

“สงสัยจะกลับไปแล้วนะครับ เพราะคนเกือบจะหมดแล้ว ผมจะไปส่งครับ”

โสมสลิ ออ นึกโมโห เพื่อน อยู่ในใจไม่ได้ ก่อนที่จะเดินตามเขาไปอย่างเงิบ ๆ

อากาศค่อนข้างเย็น ขณะที่โสมสลินั่งซ้อนท้ายรถจักรยานไปตามถนน และรู้สึกง่วงนอนจนไม่อยากจะคุย

เขาถีบ รถหาเธอ มาส่ง ถึง หน้าหอพักโดย

สวัสดิภาพ แม้จะอยู่ในสภาพเกือบจะหลับ โสมสลิก็ไม่ลืมที่จะกล่าวคำขอบคุณ และ ยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน

“หวังว่าเราคงพบกันอีกนะครับ”

“ค่ะ” โสมสลิพน้กหน้ารับคำอย่างง่าย ๆ และนี่คือจุดเริ่มต้นที่ โสมสลิ กษมิต ได้รู้จักกับ อัญชิษฐ์ ทิมชีพ ชาววนกรคนนั้น

หลังจากวันนั้น โสมสลิก็ได้พบกับอัญชิษฐ์บ้างใน ขณะที่ ถีบรถ จักรยาน สวน กัน หรือไม่กี่ในร้านอาหาร และต่างก็ยิ้มให้กันด้วยไมตรีจิตอันดี

วันวิ่งประเพณี 12 กม. ของคณะวนศาสตร์ โสมสลิถีบรถออกไปกับเพื่อน ๆ เป็นกลุ่ม เหตุผลที่โสมสลิออกไปเชียร์วิ่งนั้น เพราะ โสมสลิ เป็น คนชอบ ร่วมใน กิจกรรม และงานต่าง ๆ อยู่เสมอ มาตั้งแต่ครั้งอยู่ รร. มัธยมแล้ว ดังนั้นเหตุผลที่โสมสลิบอกเพื่อน ๆ เมื่อตกลงใจจะไปเชียร์วิ่งก็คือ เพื่อหาประสบการณ์ แต่เหตุผลในส่วนลึกของหัวใจนั้น แม้แต่ตัวของโสมสลิเองก็ไม่ยอมรับ

โสมสลิถีบรถอย่างระมัดระวัง เพราะมีรถมากมาย กลุ่มของโสมสลิหายไปทีละคนสองคน เพราะถูกจักรยานคันอื่นแซง ขณะที่ถีบรถตามพวกนั้นก็วิ่งมา

เมื่อโสมสลิชลอรถ เมื่อไม่ให้ไปชนจักร-

ยานกันหน้ายูนั้ ได้ยินเสียงร่นพีคน
หนึ่งตะโกนไม่กั้นักอยู่ข้างหลัง

“น้องช่วยเชียร์คนนี้หน่อย เคียวจะหมด
แรงเสียก่อน” โสมสลิลจึงหันมาดูหน้า
‘นักวิ่ง’ คนที่ร่นพีบอกว่ากำลังจะหมดแรง
คนนั้น

“คุณนะเอง เหนื่อยไหมคะ” โสมสลิลหัก
ออกไปโดยอัตโนมัติ เพราะไม่คิดว่าจะได้
พบเขา ‘อัญริษฐ์’ โดยไม่รู้ตัว

“ไม่เหนื่อยเท่าไรหรอกครับ ขอขอบคุณมาก
ที่มาเชียร์ผม” อัญริษฐ์ตอบพร้อมกับยิ้ม
อย่างไม่แสดงท่าว่าจะหมดแรง อย่างที่พีคน
นั้นพูดเลย

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ จะ มาเชียร์ คุณโดยเฉพาะ
หรอกค่ะ ตั้งใจจะมาดูพวกคุณวิ่งกันเท่านั้น
เพราะไม่เคยเห็นมาก่อน” โสมสลิลรีบ
ปฏิเสธก่อนที่จะเขาจะเข้าใจผิดมากเกินไป

“ถึงอย่างไร ผมก็ขอบคุณคุณอยู่ดีนะคะ”

“ขอให้วิ่งไปถึงโดยสวัสดิภาพนะคะ” โสม-
สลิลพูดพร้อมกับดีบจักรยานเลยขึ้นหน้าไป
อย่างไม่ยอมหันกลับมาดูอีก และโดยไม่ไ้
ใจว่า เขาจะวิ่งไปถึงหลักชัยโดยสวัสดิภาพ
อย่างที่เธออวยพรไว้หรือไม่

ตอนบ่ายของวันนั้น โสมสลิลถีบรถออก
มาคนเดียวเอื่อยๆ ตามถนนเพื่อไปซื้อของ
และก็ได้พบกับอัญริษฐ์อีกจนได้

“เกษตรนี่มันแคบจริง ๆ” โสมสลิลคิดใน
ใจก่อนที่จะได้ยินคำทักจากปากของเขา
“มาคนเดียวหรือครับ”

“ค่ะ” อันที่จริงเป็นคำตอบที่ไม่จำเป็นสัก
นัก โสมสลิลแอบคิดในใจตามเคย

“กินนี้ ไปดูหนังของคณะผมไหมครับ ที่
หอประชุม”

“ฉันจะกลับบ้านเย็นนี้ คงไปไม่ได้หรอก
ค่ะ”

“อย่าเพิ่งกลับไม่ได้หรือครับ นาน ๆ ถึง
จะมีหนังอย่างนี้สักที”

โสมสลิลเกือบจะใจอ่อนไปกับแววตาขอร้อง
นั้นอยู่แล้ว ถ้าเธอจะไม่คิดว่า ‘มันเร็ว
เกินไป’

“ขอโทษจริง ๆ ค่ะ ถ้าไม่กลับวันนี้ คุณแม่
ต้องรอแน่ ๆ ทั้งที่ปากปฏิเสธอย่างแข็งขัน
แต่อีกใจหนึ่งก็อดนึกเสียใจ และสงสาร
สีหน้าของอีกฝ่ายที่จริงลงไปอย่างเห็นได้ชัด
ไม่ได้

โสมสลิพบอญชีษฐ์ บ่อยขึ้นใน ระยะ หลัง บางครั้งก็ไม่มีให้กันเฉยๆ บางครั้งก็มีโอกาส คุยกัน โสมสลิไม่เข้าใจความรู้สึกของตัว เองว่า ทำไมจึงรู้สึกดีใจเมื่อได้พบอญชีษฐ์ และรู้สึกคิดถึงเมื่อไม่ได้พบกันนานๆ

เมื่อพบกัน ทั้งโสมสลิ และอญชีษฐ์ มัก จะคุยกันอย่างสนุกสนาน ตอนแรกๆ ก็มีความ เห็นคล้ายตามกันดี แต่ตอนหลังๆ ทั้ง 2 คน มักจะมีข้อขัดแย้งกัน อยู่เสมอ แต่ไม่เคยทะเลาะกันจริงๆ สักที บางครั้ง โสมสลิรู้สึกว่า อญชีษฐ์ ไม่ได้มีความคิด เห็นตรงกับที่พูดเท่าไรนัก แต่เมื่อโสมสลิ มีความคิดอย่างหนึ่ง อญชีษฐ์จะต้องมีความ เห็นอีกอย่างหนึ่ง อยู่เสมอจนโสมสลิ คิดว่า ถ้าเธอและเขาจะคุยกันโดยไม่ได้ เถียงกันแล้วก็คงไม่มีอะไรจะคุยกันเป็นแน่ โสมสลิสนิทสนมกับอญชีษฐ์มากขึ้นทุกวัน จนมีเพื่อนหลายคนล้อเลียน แต่โสมสลิ มักจะปฏิเสธทุกครั้งว่า อญชีษฐ์เป็นเพียง เพื่อนสนิทเท่านั้น บางครั้งโสมสลิไม่ เข้าใจความรู้สึกของอญชีษฐ์ ที่มองดูเธอ ด้วยสายตาแปลกๆ โสมสลิยังไม่เคยมี ความรัก และบอกไม่ได้ว่า เธอและ อญชีษฐ์รักกันอย่างที่เพื่อน ๆ เข้าใจหรือ เปล่า

“พรุ่งนี้ไปดูหนังกันนะ โสมสลิ” อญชีษฐ์

มักชวนด้วยคำพูดอย่างนี้เสมอ และเขา ชอบเรียกชื่อเธอเต็มๆ ไม่ตัดทอนให้สั้นว่า ‘สลิ’ เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ

โสมสลิพยักหน้าง่าย ๆ ถ้าภาพยนตร์เรื่อง นั้นเป็นเรื่องที่เธออยากดู และต้องการจะ ดูจริง ๆ หรือไม่ นั่น ก็จะเป็น ประเด็น เรียบ ๆ เหมือนกันว่า

“ไม่ละ ฉันไม่ชอบหนังแบบนี้ อญชีษฐ์ ชวนเพื่อนคนอื่นไปเถอะนะ

อญชีษฐ์ ชื่นกับคำพูดประเภทนี้ จนเป็น เรื่องธรรมดา และมักจะ ไม่ คะยั้น คะยออีก ต่อไป

วันใหม่ อญชีษฐ์ ให้ของขวัญที่ดูใจ โสมสลิที่สุด เป็นสมุดเพลงปกสีน้ำตาล สวยเก๋ แต่สิ่งที่ประทับใจโสมสลิที่สุดก็คือ เนื้อเพลงรักซึ้ง ๆ ทั้งเก่าและใหม่ที่อญชีษฐ์ เขียนด้วยลายมือตนเอง เรียบร้อยเป็น ระเบียบ ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย ทุก ครั้งที่โสมสลิเปิดสมุดเพลง ปกสีน้ำตาล เล่มนี้ อตตะกุดใจกับอักษรภาษาอังกฤษ 4 บรรทัด อันเป็นเนื้อร้องก่อนสุดท้ายของ เพลง “I will wait for you” และอญชีษฐ์ คัดมาเขียนไว้ในหน้าแรกไม่ได้

"If it takes forever, I will wait for you
For a thousand summer, I will wait
for you

Till you're here beside me, till I
am touching you

And forever more sharing your love

"อัญชิษฐ์ มีอารมณ์โรแมนติก ชอบทำ
อะไรซึ้งๆ เสมอ จนบางครั้ง ฉันเองกับอก
ไม่ได้ว่า เขาจะทำให้ฉันเพียงคนเดียว
หรือเขาปฏิบัติอย่างนี้จนเคยชินแล้ว.....ถ้า
เพียงแต่ฉันจะแน่ใจสักนิด".....โสสมสลิลรีบ
สลัดความคิดนี้ไปโดยเร็ว 'มันคงเป็นไปได้
ไม่ได้หรอก'

ความสัมพันธ์ระหว่างโสสมสลิลกับอัญชิษฐ์
ดำเนินไปเรื่อย ๆ แต่ไม่เคยมีอะไรเป็น
พิเศษกว่าเก่า ในขณะที่โสสมสลิลเริ่มรู้จัก
คนมากขึ้น บางครั้งโสสมสลิลอยากให้
อัญชิษฐ์เป็นอย่างคนอื่นๆ ที่คอยเอาใจเธอ
มากๆ โสสมสลิลไม่เคยได้ยินคำชมจากปาก
ของอัญชิษฐ์ เหมือนอย่างที่ได้ฟังจาก พี่
วีรภัทร หรือมนัษญา เพื่อนปีเดียวกัน
อัญชิษฐ์ไม่เคยสนใจเลยว่า คนที่เดินอยู่
ข้างๆ เขา จะเคยเป็นครีเมเยอร์ของปี
เมืองงานกรีฑาภายในมาแล้ว หรือคนที่นั่ง
คุยอยู่กับเขา จะเคยเป็นนักโต้วาทีฝีปากคม

"มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์" แล้วก็
มาหรือไม่ว่าสิ่งที่อัญชิษฐ์ทำก็คือ ขน
เอารูปที่ถ่ายในวันงานกรีฑาภายในมาให้เธอ
มากมาย

"ผมเอารูปมาให้ เยอะแยะไปหมด ถ้า
โสสมสลิลไม่มีที่เก็บจะเอาไปเผาทิ้งบ้างก็ได้"
อัญชิษฐ์พูดหน้าตาเฉย พร้อมกับส่งกล้อง
รูปในมือให้

"ขอบคุณมาก อัญชิษฐ์ ไปเอามาจากไหน
ล่ะ อัญชิษฐ์ไม่ใช่คนถ่ายเองแน่ๆ" โส-
สมสลิลพูด เพราะวันนั้นเธอไม่เห็นแม้แต่เงา
ของอัญชิษฐ์

"ผมให้เพื่อนมาถ่ายให้ ไม่อยากวนเวียน
ถ่ายรูปโสสมสลิลเอง เดียวคนจะพากันเข้า
ใจผิดอย่างที่ผมเคยเล่าให้ฟังอีก"

ความดีใจของโสสมสลิลหายไปเกือบครึ่ง แต่
ก็อดพูดตอบไปไม่ได้

"ที่จริงอัญชิษฐ์ ไม่น่าลำบากไปรบกวน
เพื่อนเลย รูปในวันนั้น ก็มีอยู่เยอะแยะ
แล้ว เต้นพอเสียอีก"

"ผมรู้แล้วว่า วันนั้นต้องมีคนถ่ายรูปโส-
สมสลิลเยอะแยะ แต่ถ้าจะเพิ่มเพื่อนผมเข้าไป
อีกคน มันก็ไม่ลำบากอะไรนัก"

แต่มันลำบากมากสินะ ถ้าคนที่เพิ่มจะ
เปลี่ยนจากเพื่อนอัญชิษฐ์ มาเป็นตัว

อัญชิษฐ์เอง' นี่เป็นเพียงคำพูดที่อยู่ภายใน
ใจของโสมสลิเท่านั้น

โสมสลิลอดนึกถึงอัญชิษฐ์ไม่ได้สักที เมื่อ
หยิบรูปในกล่องนั้นขึ้นมาดู แม้ว่าเวลาจะ
ผ่านมานานแล้ว

‘ถ้าโสมสลิลไม่มีที่เก็บ เอาไปเผาทั้งก็ได้’
โสมสลิลอยากจะเผารูปทั้ง ดูหน้าคนเอามา
ให้ แต่รูปกล่องนั้นก็ยังคงถูกเก็บไว้อย่างดี

ตอนที่ 2 โสมสลิลมีเพื่อนชายสนิท ๆ อีก
หลายคน ส่วนใหญ่เป็นพวกกรรมการปี
เหมือนกัน ในขณะที่อัญชิษฐ์เริ่มห่างออกไป

บ่อยครั้งที่โสมสลิลนึกถึงอัญชิษฐ์ แต่
อัญชิษฐ์ไม่เคยปรากฏกายมาให้เห็นอย่างที
นึกเสียที ในที่สุดเธอก็รู้สึกชินกับการที่จะ
นึกถึงเขาอย่างเงียบ ๆ ในขณะที่มีใคร ๆ
อีกหลายคนผ่านเข้ามาในชีวิตเธอ

แต่ทุกครั้งที่อัญชิษฐ์พบโสมสลิล เธอ
พยายามจะเอาใจใส่กับรอยยิ้มอย่างดีใจของ
อัญชิษฐ์ และท่าทางที่ปรากฏเข้ามาทำทุกอย่าง
สนิทสนมเหมือนเช่นเดิม

“โสมสลิล มีงานมากเหลือเกินนะ เตียว
จนผมรู้สึกว้า เวลาที่เราจะพบกันเหมือน
ก่อน ๆ คงไม่มีอีกแล้ว”

“เวลาที่จะพบกันนะมีแน่ แต่การที่เราจะ
พบกันสิ ก็เป็นอย่างที่เราเป็นอยู่นี้แหละ”
โสมสลิลเพียงแต่ต้องการจะบอกอัญชิษฐ์ว่า
เธอมีเวลาเพียงพอสำหรับที่จะพบอัญชิษฐ์
แต่เขาไม่พยายามมา พบมาหาเธอเหมือน
เดิมเท่านั้น แต่อัญชิษฐ์จะเข้าใจอย่างไร
โสมสลิลก็ไม่ออก เพราะเขายังหาหน้า
หายตาไปมากกว่าเก่า

*“If it take forever, I will wait for you
For a thousand summers, I will wait
for you,*

*Till you're here beside me, till I'm
touching you*

And forever more sharing your love,

สมุคเพลงเล่มนั้น โสมสลิลเก็บไว้อย่างดี
และอักษรภาษาอังกฤษ 4 บรรทัดนี้ ยังคง
โดดเด่นอยู่เหมือนเดิม สิ่งที่จางหายไป ไม่
ใช่ความหมายอันเป็นอมตะของมัน แต่
ความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดลงมาจากคนเขียน
นั้นสิ ที่เริ่มจางหายลงไปทุกที

“ความรักของเด็กวัยรุ่น เหมือนความรู้สึก
ของเด็กรักของเล่นที่ดูใจ ยังไม่มีอะไรลึก
ซึ้ง แต่ถ้ารู้จักทนอดความรักนั้น จน
เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ความรู้สึกนั้นจะเปลี่ยน

เป็นความรักที่ลึกซึ้งได้ และเป็นความรัก
ที่หลากหลาย ๆ คนควรจะไฝ่หา เพราะมีรากฐาน
มาจากความบริสุทธิ์”

‘จริงสินะ ความรักที่มีรากฐานมาจากความ
บริสุทธิ์นั้นหายากอย่างยิ่ง เพราะการที่จะให้
เด็กรู้จัก ทนุถนอม ของที่ตนรักโดยไม่ให้มี ร่อง
รอยของการบอบสลายนั้น ยากเหลือเกิน ยาก
แม้กระทั่ง คนอย่างโสมสวลี กษมิต เองก็ทำ
ไม่ได้’

ดอกนันทรี 2—3 ดอก ถูกลมพัดปลิวร่วง
ตกลงมาใกล้ ๆ ตัวโสมสวลี ขณะที่น้ำใน

สระยังคงพรูไหวเป็นระลอกไปตามแรงลม
พื้นหญ้าสีเขียวเคลื่อนไปด้วยสีเหลืองของ
ดอกนันทรี จักรยาน 2—3 คัน โฉบผ่านมา
และคนบนจักรยานก็มองอย่างสงสัย จน
นำรำคาญ แวบหนึ่งก่อนที่โสมสวลีจะลุก
ขึ้นจากตรงนั้น โสมสวลีลอคคิกไม่ได้ว่า

‘ถ้าเพียงแต่ฉันหรืออัญชิษฐ์ จะรู้จักทนุ
ถนอมความรักนั้น หรือยอมรับความจริง
ในใจของตนเองสักนิด ไม่คอยปฏิเสธความ
จริงใจของตนเอง บางที...บางที ความรัก
ครั้งแรกกับครั้งสุดท้ายของฉันอาจจะเป็น
ครั้งเดียวกันก็ได้’